

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

V kapli domova důchodců bude slavena mše sv. ve čtvrtek 19. října. Začne jako vždy v 15.00 hod.

Upozornění

V pátek 20. října mimořádně nebude sloužena mše v kapli ve Voltuši. Pojedu do Českých Budějovic volit a nestačil bych se vrátit. Mše sv. v městském kostele bude jako obvykle od 18.00 hod. V úterý 24. října nebude sloužena v Rožmitále mše sv. Důvodem tentokrát není školení, ale zdravotní prohlídka v Jindřichově Hradci.

Přednáška křesťanské akademie

První přednášku v rámci křesťanské akademie přednese v novém školním roce P. Pavel Kuneš z Prahy na téma „Jak jsem se učil od dětí o evangeliu“. Přednáška začíná od 18.30 hod. v Modrém salonku Brdského památníku na Náměstí.

Pozvánka na koncert

Základní umělecká škola Jakuba Jana Ryby a Společnost Jakuba Jana Ryby zvou na koncert žáků a učitelů ZUŠJJR, který se uskuteční v neděli 22. října od 16.00 hodin ve farním kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále u příležitosti 241. výročí Rybova narození.

Účelové sbírky

V neděli 22. října bude výtěžek kostelní sbírky určen na podporu katolických misí ve světě. V neděli 29. října pak bude sbírka ve prospěch České katolické charity.

Výročí P. Korduleho

Na sobotu 28. října 2006 připadá šedesáté výročí úmrtí zdejšího rodáka P. Gerharda Korduleho, který byl nejen knězem, ale i výborným hudebníkem, především varhaníkem. Mše sv. za tohoto pozoruhodného muže bude sloužena ve středu 25. října.

Posvěcení ve farním kostele

V souladu s liturgickým kalendářem slaví náš farní kostel ve Starém Rožmitále výročí svého posvěcení v neděli 29. října, podobně jako všechny kostely, u nichž není známo přesné datum jejich konsekrace.

Úmysly mší svatých od 15. do 29. října 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
V: Pá 17.00 hod. V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 16.10.	mše sv. není	Po 23.10.	mše sv. není
Út 17.10. M	Za † Antonii Melicharovou	Út 24.10.	mše sv. není
St 18.10. M	Za Josefa a Marii Tolmovy, Karla a Marii Kloudovy	St 25.10. M	Za † P. Gerharda Korduleho
Čt 19.10. m	Za Jaroslava Sasinu	Čt 26.10. m	na poděkování za Boží pomoc
Pá 20.10. M	Za rodinu Zemkovu, Homulkovu a Horníkovu	Pá 27.10. M	Za Věru a Zdenku Dvořákovy
So 21.10. M	Za rodinu Janouškovu, Zárybnických a Marii Skopečkovou	So 28.10. M	Za Josefa Průšu, jeho sestru a d. v o.
Ne 22.10. R	Za farnosti	Ne 29.10. R	Za Marii Hochmutovou a celý rod Hochmutových

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 25.10. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 17 Ročník III

15. října 2006

Když mne to v kostele nebaví

Problémy se slavením mše jsou staré jako křesťanstvo samo. Vzpomeňme na apoštola Pavla, když píše do Korinta a říká: „Když se scházíte, nemohu vás pochválit. Je to spíše ke škodě než k užítku.“ V 11. kapitole listu Korint'ánům říká: „Teď přijdete, vybalíte si své svačiny,“ (trochu parafrázuji), „bohatí se nabaší, někteří se podnapijou, a chudák nemá co jíst. Tohle je večere, kterou ustanovil Pán?“ To bylo ještě tenkrát, kdy ta hostina lásky byla před vlastním slavením eucharistie. Pak se to právě kvůli těm problémům obrátilo. Především je třeba, aby do toho slavení člověk vstoupil. Čili aby věděl, že se ho ta mše bytostně týká. Že to není divadlo, které předvede pan farář, a v hledišti na něj koukáme... Je velký rozdíl, když člověk přijde do kostela s otázkou: „No to jsem zvědav, co ten farář dneska řekne“, anebo když se večer předtím podívá na biblické texty, které jsou na tu neděli, když se za toho kněze modlí, když přijde zavčas, když nehledá svoje místo uprostřed bohoslužby a když do toho chce vstoupit srdcem. A o to jde. K tomu, abychom do bohoslužby vstupovali srdcem, nám samozřejmě může pomoci i všechno, co je o mši svaté napsáno.

Vyšlo už několik krásných knih o eucharistii a o slavení bohoslužeb. Jistě tady máte možnost si něco koupit. Ale to je jedna věc, samo o sobě to nestačí. P. Cantalamessa říkal velice důležitou věc. Slavení eucharistie není počátkem života církve, ale jeho vrcholem. K slavení eucharistie jsou přizvány živé údy Kristova těla. Vůbec není dobře, že my jsme z toho udělali první kontakt s církví. Prostě když nevíme, co s hledajícím člověkem, tak ho vezmeme do kostela. Chudák malej vstoupí do toho přítmí, kouká, tam nějaká babička něco mumlá. Teď stoupaj, klekaj, něco zpívej, chlap tam přijde v něčem nahastrošenej. Jo, teď zpívej takový zvláštní písničky, že se máme z prachu pozvednout anebo naopak se do něho zase uložit, a říká si, „Kam jsem to vlez, co se děje?“ A vy jste celí blažení, že se účastní vrcholného tajemství... Ono to není tak jednoduché do toho tajemství vstoupit. Všimli jste si u učedníků jdoucích do Emauz, jak dlouho trvalo, než s nimi Pán došel k lámání chleba? Co všechno předcházelo tomu, než spolu zasedli za stůl a než rozlomil chléb? Přesně tak je to v našem životě a v našem slavení. Na tom textu jsou nádherně vidět všechny předpoklady slavení v církvi. Ti lidé odcházel plni smutku, naštvaní, brblající, zklamaní a hlavně šli nasměrování úplně mimo společenství, mimo církev. Jenže takových brblalů máme v církvi strašně vysoké procento. Nebo lidí, kteří do kostela jdou z nějakého zvyku či kvůli nějakému prikázání. Mši absolvují. Ale po pravdě řečeno, společenství už jen duchovně zatěžují. Neříkám, že tam nemají jít, prosím vás. Aby si tady někdo neřekl: „Jééé mámo, slyšelas? Kodet říkal, že když už mě to nebaví, tak tam chodit nemám.“ To Kodet úplně neřekl. Pamatuji si, že v jedné farnosti, kam jsem přišel, visela na kůru cedulka: „Mše svatá je platná pouze tehdy, když se věřící dostaví dříve, než se čte evangelium, a neodchází dříve, než je svatě přijímán.“ Uf, teď jsem pochopil, proč na ten kůr začal přival vředycky těsně před evangeliem a odliv během svatého přijímání. Oni měli splněno! A tohle je špatně, tohle je hodně, hodně špatně. Když ti učedníci byli celí rozlámaní, zklamaní, co udělal Ježíš? Nenápadně se k nim přidal. A snažil se dostat k jejich srdci. Než nastala vůbec lidská komunikace, všimněte si, jak

oni ho poučují, když se jich zeptá, co se vlastně stalo; a oni mu ten katechismus přefíkávají až k tomu ukřižování. To vzkříšení tam ještě neměli, proto byli tak smutní. Ale katechismus jak vyšitej! Oni všechno věděli, ale vůbec mu nenaslouchali. Mně to někdy připadá, že tímhle způsobem my někdy komunikujeme s Bohem, že mu vysvětlujeme, co všechno víme, co má dělat, kde by měl zasáhnout, v čem jsou naše problémy. Ale už mu nedáme prostor, aby mluvil On. A Ježíš napřed musel ty lidi plné smutku, zármutku, neodpuštění, zklamání dotáhnout do situace, kdy začnou naslouchat. Víte, když kněz poprvé přijde do farnosti, velice záhy zjistí, jestli jsou lidé zvyklí naslouchat Božím slovu. Ve farnosti, která je trošku kultivovaná, vychovaná a je v ní většina lidí, kteří čekají, že v kázání bude kněz mluvit na biblické texty, ve chvíli, kdy přijde první lektor, všichni ztichnou, protože vědí, že kněz se na to bude odvolávat. Jsou na to vycvičení a čtou si texty dopředu, jejich srdce už je nastavené na to, aby vnímali, co dneska bude. Tohle napadlo mě, tohle mě oslovilo, co zase zdůrazní pan farář? Jindy ale přijdete do farnosti, kdy lidi se shromažďují, zpívá se úvodní píseň, zpívá se Gloria, lidi se shromažďují pod kůrem. Vyjde první lektor a to je okamžik, kdy začnou hledat místo v kostele, protože v jejich podvědomí je, že když se čte slovo Boží, neděje se nic důležitého. To je prostor, kdy je volno, a v klidu jdou až dopředu, vysvětlují dětem, kde mají sedět, pozdraví se s kolegyní. A kněz kouká, lidi, tady se zvěštuje slovo Boží a oni jdou jak na schůzi! Teď to neříkám proto, abych někoho ponižoval. Těm lidem chybí základní zkušenost se slovem Božím. Ale aby člověk naslouchal slovu Božím, musí se učit naslouchat také lidem. A to je dost složité, protože my jsme většinou plní sami sebe. Proto také by měl naslouchání Slovu předcházet úkon kajícnosti, což znamená, že opravdu přijdeme dřív do kostela. U nás se podle zvyku zklidníme a ztišíme. (Mimochodem, jedna věc mě v Itálii hrozně šokovala. Lidé před bohoslužbou se baví, v naprosté většině se vítají, objímají se, před kostelem na sebe mávají, obcházejí lavice a křičí a hlaholí. Lidi zlatý, našinec když přijde, tak si řekne, to je blázelec! Co teď ten farář s tím bude dělat? Ale pak jsem pochopil, že on to není úplně blázelec. Já neříkám, že to teď máte dělat doma ve farnosti, to by vám pan farář asi vyčinił. Ale přijít zavčas a před kostelem se pobavit není špatné. Lidé totiž sedí v těch lavicích už nějak seznámení s těmi, které mají kolem sebe, už naskočila lidská rovina komunikace. To je důležitá věc. Nejsme v tom kostele anonymní.) A pak musí přijít chvíle, kdy si uvědomím, co mi ve slavení brání. Samozřejmě, že když kněz pronáší slova úkonu kajícnosti: „Zamysleme se nad sebou a přiznejme své hříchy, abychom mohli s užitkem slavit tajemství eucharistie.“ a pak je „Vyznávám se...“, uvědomíte si možná, že jste hříšní, až když kněz odchází od oltáře, a že jste tu mši zase propluli někde myšlenkami „zavěšení“, že vůbec nevíte, co bylo, co se tam odehrávalo... Mám-li prožít mši, musím na ni jít nějak natěšený a připravený. Víte, třeba s tím úkonem kajícnosti to bylo dříve v našich rodinách tak, že než se šlo na nedělní mši, děti odprosily svoje rodiče za ten týden. Ať se stalo co se stalo, poprosily za odpuštění. Jistě, mohl se z toho stát prázdny zvyk, ale co je důležité, šlo o jakýsi předstupu toho, že když pak v kostele prosím za odpuštění hříchů, vím jasně, za co prosím. Když se mám v kostele ve zlomku vteřiny rozpomenout, co jsem za minulý týden vyvedl, asi si nevzpomenu na nic. Jestliže člověk častěji nezpytuje svědomí, jak to chce zvládnout při úkonu kajícnosti? Maximálně se vybičuje, aby aspoň měl ducha kajícnosti, to jo. Aby nějak na poslední chvíli „doběhl“ do cílové rovinky, protože už začíná Gloria... No a pak přijde slovo Boží. Víte, že jde o podstatnou součást slavení. Podstatnou. To není něco, co je třeba přežít. Samozřejmě, jsou situace, kdy kněz při kázání opravdu blábolí. Může se stát. Nechci nás omlouvat, prostě nemusí se taky vždycky připravit, ani mu to třeba nejde. Může se stát. Pak samozřejmě to minimum, které si přítomný křesťan vytyčí, je nesoudit, nekritizovat, nezuřit. Někteří to absolvuji tak, že počítají andělíčky, říkají, že je to lepší než hřešit. Někdo zase rozsvícený žárovky na lustru. Ve škole se četl pod lavicí Bílý tesák. V kostele to tak ale úplně nejde. Ale už jsem taky viděl, jak se někdo modlí modlitby z kancionálu. Možná modlitbu za kněze, desetkrát za sebou... Ta modlitba za kněze, který jde na kázání, to je důležitá věc. Když jde kněz

Ze zápisu ze schůzky Farní rady dne 12. 10. 2006 od 18.00 hod.

Přítomni: všichni kromě J. Matějky, za veřejnost – p. Pevný

- 1. Žádost manželů Pevných o odkoupení bytu v objektu fary + pozemek** – zamítnuto
- 2. Posun času konání bohoslužeb v městském kostele v zimním období**
  - odsouhlaseno ponechat začátek bohoslužby i v zimních měsících v 18.00 hod.
  - p. farář informoval, že někteří farníci navrhuji ranní bohoslužbu i ve středu – zamítnuto
- 3. Bohoslužby o Všech svatých a na „dušičky“**
  - odsouhlaseno ve středu 1.11. večer ve farním kostele a ve čtvrtek 2. 11. večer v měst. kostele
- 4. Bohoslužby o Vánocích**
  - letos Štědrý den a 4. neděle adventní v jednom dni
  - odsouhlaseno udělat sobotní mši sv. s nedělní platností, v neděli v 8.30 hod. nebude, bude až „malá půlnoční“ v 15.30 hod a „půlnoční“ ve 22.00 hod. za účasti biskupa Mons. J. Paďoura
- 5. Převzetí farnosti Bohutín**
  - p. farář informoval, že z důvodů převzetí farnosti Bohutín bude muset provést úpravu času bohoslužeb – změny ještě nejsou konkrétně stanoveny
- 6. Oprava střechy na městském kostele**
  - Městský úřad přislíbil přispět Kč 19 000,-. Má provést firma Vertigo Písek.
- 7. Ozvučení farního kostela**
  - někteří farníci upozorňují, že není slyšet
  - odsouhlaseno udělat revizi, zjistit kde je problém – možnost – firma podle inzerátu z Katolického týdeníku udělá na zkoušku instalaci
  - odsouhlaseno uspořádat sbírku při mši sv. na novou instalaci ozvučení
  - doporučeno pořídit bezdrátový mikrofon
- 8. Koberec do boční lodí farního kostela pod lavice z důvodu zateplení** – odsouhlaseno pořídit
- 9. Biblické hodiny**
  - 1x za měsíc – pravděpodobně ve čtvrtek – v prostorách ZUŠ
- 10. Výuka náboženství**
  - probíhá výuka ve 3 skupinách
  - společensví mladých začne cca od listopadu
- 11. Diskuse, návrhy:**
  - p. farář informoval, že v domově důchodců vzrostl zájem ležících pacientů o sv. přijímání a rozhovor s knězem
  - p. Hoyer – prosba o 2 dobrovolníky-pomocníky s organizací při půlnoční mši sv. na Štědrý den spojené s provedením „Rybovy mše“ (letos 210. výročí vzniku); z důvodu návštěvy českobudějovického biskupa zřejmě vzroste počet účastníků bohoslužby – uvádění lidí dopředu, kontrola případných nevhodně se chovajících osob
  - p. Hoyer – prosba o posekání trávy před hrabáním listí – už osloven p. farářem p. Pevný
  - p. farář – hotová vrata na farní zahradu, nutno opravit některé kuny plotu
  - p. farář – proběhne oprava cínové křtitelnice – připravena žádost o dotaci od KÚ 82 000,- Kč – příští rok dokončení opravy městského kostela – přislíbeno památkovou komisí MěÚ
  - p. Částka – nové lavice v měst. kostele – navrženo ze smrkového dřeva + impregnace + nátěr
  - pí Horníková – nové potahy sedáků u sezení ministrantů
  - p. farář – návrh budoucího zrušení pevné linky Farního úřadu – větší částka za pronájem telefonu než provoláno

Zapsala: Jana Horníková

k oltáři, uklání se mu, protože oltář je symbolem Krista, a něco si tam mumlá. To, co mumlá, je krásná modlitba, ve které prosí, aby Pán očistil jeho rty, aby zvěstoval slovo Boží. Pater Cantalamessa nám na kněžských exerciciích už před lety říkal, že on sám ještě prosí o to, aby pomazal jeho rty Duchem svatým, aby nezvěstoval jenom sebe. Není to samozřejmost. Už svatý Petr píše ve svém listě, kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. To však znamená, že je možné kázat a nezvěstovat slovo Boží. Nakonec, to byste mohli povídat sami. Slovo Boží má nějaké „symptomy“. Dokonce je mi i líto, že před kázáním koukáte do kancionálu a zpíváte píseň, která s tím někdy ani moc nesouvisí. Osobně by mne potěšilo, kdyby nastala chvíle, kterou tady na Konferenci máme nastavenou úplně běžně, že se najednou za toho kazatele modlíte. Víte, to není prázdné gesto. My všichni, co tady vystupujeme, se před přednáškou cítíme takhle malinký. Víme, že můžeme „zkonit“ úplně všechno. Že vám sebereme čas, že dokonce něco špatně vyložíme, řekneme něco, co si někdo špatně vysvětlí... A prosíme Boha, aby si nás vedl, abychom řekli to, co říct máme. Když vy se k té modlitbě připojíte, jakoby znásobíte ten prostor pro to, aby Bůh skutečně mohl skrze toho kněze působit.

Vzpomínám na jednu svoji zkušenost, kterou jsem udělal poměrně nedávno na jedné pouti, kde kázal jeden z otců biskupů, a tak jsem seděl na tom kázání (což se kněžím tak často nestane, že slyší kázat někoho jiného). Od samého počátku jsem byl pokoušen Božím nepřitelem to kázání posuzovat. A tak jsem bojoval a bojoval a říkal jsem si to, co říkám vám, „Nesuď, nech toho furt, někomu se to třeba líbí, třeba to někam vyústí a třeba je unavenej, co ty víš...“ Už jsem byl z toho zápasu celý zpocený a říkal jsem si: „Ty troubo jeden, začni se za něj modlit, opravdu za něj.“ A tak jsem úpěnlivě volal k Hospodinu, jak mi srdce stačilo, a přestal jsem na chvíli poslouchat, co zmíněný otec biskup říká. A volal jsem a úpěl a skučel, protože jsem viděl ten dav, který pomalu usínal, a viděl jsem ty ztrápené poutníky, kteří se s takovou poctivostí snaží slovu biskupa naslouchat. A tak jsem volal a volal... Najednou slyším, jak se kazatel jakoby rozpumpovává, pak se najednou něco stalo a on poslední tři minuty toho kázání valil jak kulomet. Ale nejen, že ta slova chrlil za sebou, ale bylo to skutečně slovo pastýře, slovo s mocí, slovo Boží. A náhle zakončil a v kostele zůstalo ticho. Tak jsem si říkal (to neříkám vám, to jsem řekl sobě). Řekl jsem si: „Ty vole jeden, kdyby ses takhle modlil od začátku!“ Já neříkám, že to muselo být na moji modlitbu, protože se tam jistě modlilo i více lidí. Ale pro mě to byla lecke, abych to, co říkám druhým: „Nesuďte to, modlete se,“ abych to dělal sám. Vzpomínám si, jak při jednom kázání ve farnosti naší mamy pan farář kázal o svatosti, jak všichni jsou svatí, jak svatý Otec je svatý, všichni biskupové jsou svatí a všichni křesťané jsou svatí... a už to kázání trvalo dlouho a máma si povzddechla: „No jestli pan farář bude ještě chvíli kázat, tak se skutečně těmi svatými staneme.“ Ale vzala z toho užitek, že? Proste za zvěstovatele evangelia, proste za kněze, proste za ty kněze, kteří jsou u vás, i za všechny ostatní, aby se stali prorockými zvěstovateli slova Božího.

P. Vojtěch Kodet

Z historie 41. část – P. Josef Bouše (12.)

Na prázdné místo českobudějovického biskupa hledali nástupce poměrně dlouho. „*Téměř celý rok byla diecese naše osiřelá.*“ Najít toho pravého nástupce zemřelého biskupa dr. Říhy nebylo jednoduché. „*Až teprve po mnohém hledání jmenován byl Jeho Veličenstvem císař a král. Frant. Jos. I. dne 4. prosince 1907 nejdůst. p. biskupem českobudějovickým Monsig. Jos. Hůlka, kapitulní vikář a sídelní kanovník v Č. Budějovicích a Jeho Svatost ráčila to jmenování v papežské konsistoři 16. prosince 1907 potvrditi. Konsekraci jeho vykonal 6. ledna 1908 Lev kardinál arcibiskup Pražský Skrbenský ze Hříště.*“

Josef Antonín Hůlka (10.2.1851, Velenovy – 10.2.1920, České Budějovice) byl sedmým biskupem českobudějovickým (1907-1920). Absolvoval gymnázium v Klatovech a biskupský seminář v Českých Budějovicích, na kněze byl vysvěcen 18. 7. 1875. Po 14letém působení po budějovické diecézi byl r. 1889 jmenován spirituálem biskupského semináře. V r. 1893 se stal konzistorním kancléřem a v roce 1900 sídelním kanovníkem katedrální kapituly. Ve svém biskupském úřadu vyvíjel mimořádnou starost o osud zanedbávané a opuštěné mládeže, až do smrti byl katechetou v českobudějovickém sirotčinci. Nechal postavit kostel sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. Pochován je na hřbitově sv. Otýlie tamtéž.

Další odstavec pisatel kroniky nadějně nadepsal „*Telefon v Rožmitále*“, ale jak z následujících řádků zjistíme, věnoval tomuto modernímu výdobytku jedinou větu. Mnohem více jej zaujala úroda dočasněho léta, neboť to bylo zase jednou za x let léto nanejvýš příznivé: „*Telefon zřízen v městě Rožmitále v měsíci květnu r. 1908, který byl úrodě polní velmi příznivý. Bylo počasí velmi teplé často pršelo. Žita byla velmi pěkná a také jetele. Jest naděje na hojnost sena a krmení. Bylo toho již velmi zapotřebí. Zásoby byly všechny následkem suchého loňského roku vyčerpány. Seno dostoupilo z jara 1908 až 12 K za metrák a sláma až 36 K za 6 metráků (kopu). Pšenice platila na zimu r. 1907 až 24 K za 1 q a žito 22 K za 1 q.*“ 1. června 1908 se také konala tradiční kanonická vizitace.

Ani v následujícím odstavci nezapře P. Bouše správného hospodáře, když zmiňuje opravy na farních budovách, které byly „*dle nejmilostivějšího povolení*“ pokryty šindelem. Jednalo se o „*západní stranu stodoly a kolny proti hřbitovu*“ a „*drůbežník v zahradě*“.

Po záležitostech čistě hospodářských se můžeme dále v kronice dočíst o nových sochách, které byly pořízeny do městského kostela. Po soše sv. Antonína Paduánského, která byla zakoupena již v r. 1906, se jiná zbožná žena postarala o 2 další přírůstky: „*zbožná paní Mikotová, vdova po ř hutním správci nechala zříditi pro městský chrám P. dvě pěkné sochy, a sice sv. Aloise na památku jejího záhy zemřelého syna a plukovního lékaře ve Vídni, a pak sochu sv. Stanislava Kostky nákladem 400 K. Obě sochy zhotoveny v klášteře Emauzském v Praze. Posvětil je obě místní duchovní správce. Vyslovuje zde té zbožné dobroditelce a milovnici okrasy domu Božího srdečné Zaplať Pán Bůh!*“

Rok 1908 přinesl i dvě velká jubilea. 50 let kněžství sv. Otce Pia X. bylo oslaveno 15. listopadu „*slavnou mší sv. a Te Deum v městském chrámu P.*“. 60. výročí od nástupu císaře Františka Josefa I. na trůn bylo v tomtéž chrámu oslaveno „*za přítomnosti školní mládeže a ostatních místních spolků a korporací*“ 2. prosince téhož roku.

Po delší době se v kronice dočteme i o personálních změnách. „*Veleb. pán Frt. Roubík, I. kaplan, presentován byl v měsíci červnu r. 1908 od Jeho Eminence po téměř devítiletém kaplanování zde (od 15. 9. 1899 do 1. 8. 1908) za k. a. superiora v Klatovech, kamž se začátkem srpna 1908 přestěhoval. Duchovní správce ztrácí v něm horlivého spolupracovníka a organisatora katolického po osadě, který první začátky ke katolické organisaci na osadě zdejší, zvláště v Rožmitále a ve Voltuši velikou obětavostí učinil.*“ Jakou lepší pochvalu by si mohl čtyřicetiletý odcházející kaplan od svého představeného přát! Nemohl tenkrát tušit, že Rožmitál neopouští natrvalo, ale že se sem po čtyřech letech opět vrátí jako starorožmitálský farář. A nebyl to zdaleka první případ, kdy se bývalý kaplan stal po několika letech strávených na jiném místě v Rožmitále nakonec i farářem. Na svou žádost sem jako II. kaplan nastoupil dvaatřicetiletý P. Jan Šedivý, který „*se narodil 26. června 1876 v Radimovicích u Tábora (jara Malšice) a po vysvěcení „v r. 1902 působil na patronátu Jeho Eminence v Rynárci (u Pelhřimova – pozn.)*“.

Poslední zpráva k r. 1908 a zároveň první k roku následujícímu už se tradičně týká počasí. „*Zima v r. 1908-9 byla dlouho bez sněhu, až teprve v únoru 1909 napadlo hodně sněhu a zůstal ležet dlouho. Teprve v dubnu zima pomínila a jarní počasí nastalo. Zajíc v únoru ohryzali mnoho stromků. Žita dobře přezimovala a která byla pozdě na zimu zasetá a pro sucho nemohla ani sejit, teprve pod sněhem sešla, a když snůh sešel. Pšenice byla velice drahá. Platil metrák až 14 zlat. či 28 K. Též žito platilo až 11 zlat. a oves přes 9 zlat. či 18 K.*“

Máme za sebou další z výletů proti proudu času. Co dál čeká tehdejší osadníky? Ještě 6 relativně klidných let, než začne 1. světová válka, ještě 10 let, než se Čechové dočkají samostatného státu. Ještě více než tři roky bude v Rožmitále farářem P. Josef Bouše. A o tom zase přístě.

(Pokračování přístě)

Ivana Hoyerová

